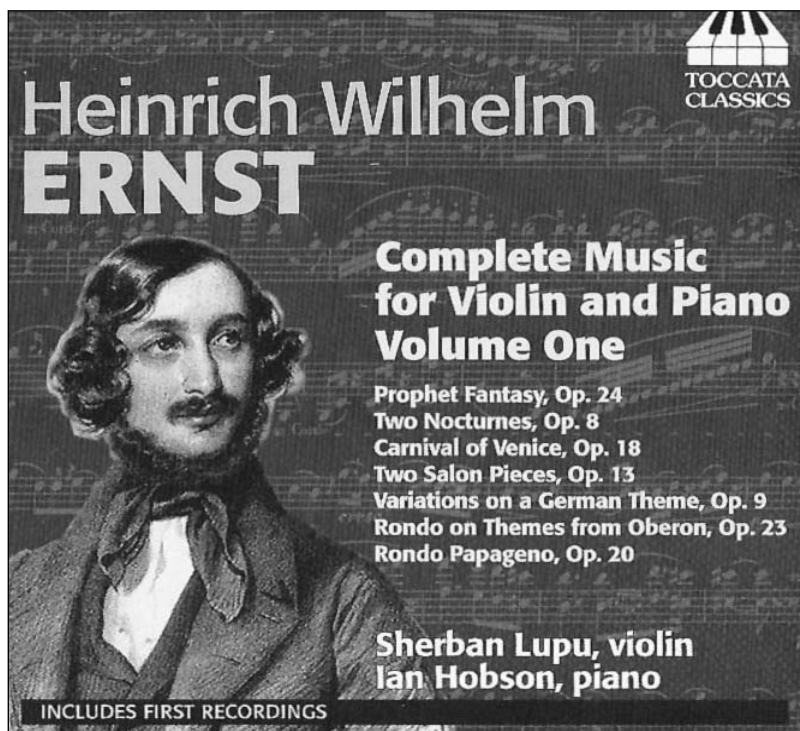
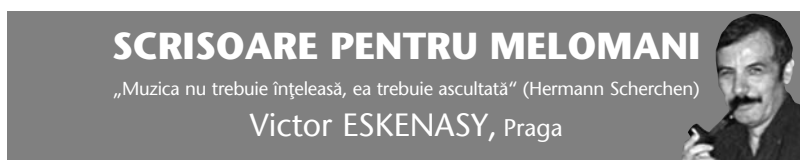


# Integrala muzicii pentru vioară și pian. Volumul 1

Mă îndoiesc că în România multă lume îl cunoaște pe britanicul Martin Anderson, critic muzical, patron al unei edituri, Toccata Press ([www.toccatapress.com](http://www.toccatapress.com)), cu publicații de invidiat și, de câțiva ani, editor original și ambițios de discuri ce readuc la lumină muzica unor compozitori, uitați, adesea pe nedrept depreciați sau, pur și simplu, necunoscuți în ciuda valorii lor. Martin Anderson, la a cărui editură a apărut pe vremuri monografia lui Noel Malcom despre George Enescu și care este un bun cunoscător al muzicii contemporane românești, ar fi fost, probabil, partenerul ideal pentru români în promovarea muzicii clasice în lume, gest pe care casele de discuri de la București sînt incapabile să îl facă și pe care l-au și abandonat, practic total, în ultimii 20 de ani.

**Explicîndu-și demersul, Anderson amintea într-un interviu că „numeroși compozitori din Europa centrală și-au avut carierele întrerupte de nazism și s-au văzut aruncați în cele patru colțuri ale lumii. Ei și-au pierdut locul în tradițiile naționale... Iar apoi, sub sovietici, ce șansă pentru individualism? [...] Există o cantitate fenomenală din muzică așteptînd să fie descoperită“.** Dacă muzica este elementul esențial, mai spunea Anderson în calitate de inițiator și patron al casei *Toccata Classics*, și, cred, lucrul trebuie auzit și în România, „prezentarea este și ea importantă, iar li-vretele mele conțin note estinse, de același standard ca și cărțile pe care le produc la *Toccata Press*, cu traducere integrală în franceză și germană. Iar dacă este vorba de un compozitor dintr-o altă țară, încerc să am notele și în limba compozitorului, în maghiară, de exemplu pentru viitorul CD cu *Quintetele* pentru instrumente de suflat ale lui Ferenc Farkas“.

Mai mult, conștient că discurile unui compozitor puțin cunoscut nu vor fi stocate niciodată, în ambianța de



astăzi, în număr mare într-un magazin și că piața nu poate absorbi lunar mai mult de două-trei titluri ale unei case de discuri, Martin Anderson a creat un club pe internet al potențialilor ascultători și cumpărători, intitulat „Discovery Club“. Aviz amatorilor și profesioniștilor de la București: iluzoriu să fie lăsate pe ultima clipă, grămadă, aparițiile *in spe* pentru Festivalul „Enescu“. Ele ar trebui să precedă festivalul, așa cum este practica pe piața internațională și cum se petrec lucrurile, de exemplu, și cu aparițiile de arhivă ale Festivalului de la Salzburg, lansate anual de casa germană *Orfeo*.

Dincolo de aceste elemente de „bucătărie“ ale editării de discuri, ideea de a vă vorbi despre Martin Anderson și compania sa mi-a prilejuit-o una din cele mai recente apariții, primul volum al *Integralei muzicii pentru vioară și pian* de Heinrich Wilhelm Ernst (TOCC0118). Cele opt piese (*Carnaval la Veneția, Două piese de salon, Două Nocturne, Fantezia briliantă pe o temă din opera „Profetul“* a lui Meyerbeer, *Rondo-ul german pe teme din Oberon, Rondo Papageno și Temă germană*) sînt interpretate strălucitor, pasionant, de violonistul Sherban Lupu și pianistul Ian Hobson. Discul, apărut în ianuarie și înregistrat la Kranert Center for Performing Arts, la Universitatea Illinois, îl are ca producător pe pianistul de origini ieșene, Samir Golescu.

Un disc exemplar din toate punctele de vedere, muzica lui H.W. Ernst, un violonist de mare clasă la timpul lui –

s-a născut în 1812 în actualul Brno –, ca și contextul istoric în care a fost compusă sînt prezentate pe larg, luînd uneori alura unui thriller, de Mark Rowe, profesor de filosofie la Universitatea East Anglia și autor al unei biografii a personajului, publicată în 2008.

Cum este ușor detectabil ascultînd muzica acestui prim disc, Ernst a fost emulat și a trăit pînă la maturitate în umbra lui Paganini. Format în ambianța vieneză de un profesor apropiat al lui Beethoven și Schubert, Ernest l-a descoperit pe Paganini în martie 1828, devenind ceea ce azi s-ar numi un fan absolut, participînd la toate concertele, urmărindu-l în turnee din oraș în oraș, ascultîndu-l în timp ce exersa, transcriindu-i compozițiile, pînă și pe cele inedite, și copiindu-i tehnica. În ceea ce avea să se transforme într-o competiție acerbă între doi mari virtuozii, Ernst căpăta înțietatea după 1836, pentru a deveni unul din cei mai căutați soliști ai Europei miezului de veac XIX. Mark Rowe amintește, între altele, unul din momentele istorice ale evoluției lui Ernst, călătoria sa la Weimar și interpretarea sonatei *Kreutzer* cu Liszt partener la pian. Ernst avea să moară, relativ tînr, în 1865, la Nisa, în ultimii ani de viață convertit la catolicism.

Sherban Lupu și Ian Hobson îi readuc astăzi la viață muzica într-o interpretare ce vizează, prin căldură, strălucire, melancolie și panaș, perfecțiunea. Un disc de teaurizat pentru amatorii muzicii romantice.